

Opole, dnia 30.12.2019 r.

POL-WP.3120.00003.2020

POL-WP.KW-00006/20

Reprezentowana przez Pełnomocnika
ogólnego:**INTERPRETACJA INDYWIDUALNA PRZEPISÓW PRAWA PODATKOWEGO**

Prezydent Miasta Opola działając na podstawie art. 14j § 1 w związku z art. 14b, 14c i 14d ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Ordynacja Podatkowa (tekst jedn.: Dz. U. 2019 r., poz. 900 ze zm.) uznaje, że stanowisko przedstawione przez Spółkę we wniosku z dnia 7 października 2019 r. (data wpływu 10.10.2019 r.) o wydanie interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości z art. 1a ust. 1 pkt 1 i 2, art. 2 ust. 1 pkt 1 oraz art. 6 ust. 1 - ustawy z dnia 12 stycznia 1991 roku o podatkach i opłatach lokalnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2019 r., poz. 1170 ze zm.) w odniesieniu do przedstawionego stanu faktycznego oraz zdarzenia przyszłego co do pytania – jest nieprawidłowe.

I. OPIS STANU FAKTYCZNEGO

W dniu 10 października 2019 r. wpłynął do Prezydenta Miasta Opola wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego w przedmiocie sposobu opodatkowania w podatku od nieruchomości kontenerów. w opisie zaistniałego stanu faktycznego wskazała, że „w ramach swojej działalności gospodarczej realizuje projekty z zakresu inżynierii oraz budownictwa na rzecz różnych inwestorów, zarówno publicznych jak i prywatnych. Spółka posiada kontenery, wykorzystywane przez nią w działalności gospodarczej, które tworzą podstawową bazę

biurową/socjalną/techniczną oraz wykorzystywane są najczęściej jako mobilne zaplecza na budowach”.

Spółka podaje, że „zaplecza te można skonfigurować w oparciu o wolnostojące segmenty kontenerowe bądź też zestawy wielosegmentowe. Kontenery po dostarczeniu na miejsce docelowe przygotowane są do podłączenia mediów – wody, kanalizacji oraz przyłącza elektrycznego. Standardowe wymiary zewnętrzne takich obiektów są następujące: długość 6058 mm, szerokość 2438 mm, wysokość 2850 mm. Każdy kontener musi zostać postawiony na przygotowanym fundamencie budowlanym posiadającym co najmniej 4 punkty podporowe w przypadku kontenerów 10', 6 punktów podporowych w przypadku kontenerów 16' i 20'. Punkty podporowe wykonywane są z bloczków betonowych. Kontenery nie mają bezpośredniej styczności z gruntem. Kontenery nie są trwale związane z gruntem i są przewożone w inne miejsca po zakończeniu robót budowlanych”.

II. PYTANIE WNIOSKODAWCY

Czy na gruncie ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, kontenery opisane w powyższym stanie faktycznym spełniają definicję „budynku” bądź „budowli” w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych z dnia 12 stycznia 1991 r. („UPOL”), a w konsekwencji czy podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości?

III. STANOWISKO WŁASNE WNIOSKODAWCY

Zdaniem wnioskodawcy w przedstawionym stanie faktycznym „kontenery nie spełniają definicji „budynku” bądź „budowli” w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 1 i 2 UPOL, a w konsekwencji nie podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości”. Swoje stanowisko spółka motywuje tym, że zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 UPOL opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają następujące nieruchomości lub obiekty budowlane:

- 1) grunty;
- 2) budynki lub ich części;
- 3) budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

„Przez pojęcie budynku rozumieć należy obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach (art. 1a ust. 1 pkt 1 UPOL). Z kolei budowlą jest obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego

przeznaczeniem (art. 1a ust. 1 pkt 2 UPOŁ). Z kolei na gruncie zapisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (u.p.b.), zgodnie z art. 3 pkt 1 u.p.b. obiektem budowlanym jest budynek, budowla bądź obiekt malej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych". Dalej Wnioskodawca wskazuje, że „zgodnie z art. 3 pkt 2 u.p.b. budynkiem jest taki obiekt budowlany, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach; zaś zgodnie z art. 3 pkt 3 u.p.b. budowlą jest każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem malej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych, elektrowni wiatrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową. Ponadto u.p.b. przewiduje także definicję tymczasowego obiektu budowlanego. Zgodnie z art. 3 pkt 5 u.p.b., tymczasowym obiektem budowlanym jest obiekt budowlany przeznaczony do czasowego użytkowania w okresie krótszym od jego trwałości technicznej, przewidziany do przeniesienia w inne miejsce lub rozbiórki, a także obiekt budowlany niepołączony trwale z gruntem, jak: strzelnice, kioski uliczne, pawilony sprzedaży ulicznej i wystawowe, przekrycia namiotowe i powłoki pneumatyczne, urządzenia rozrywkowe, barakowozy, obiekty kontenerowe". Zdaniem Wnioskodawcy, „kontenery nie mogą zostać zaliczone do budynków w ramach definicji wynikającej z przepisu art. 1a pkt 1 UPOŁ, ze względu na brak trwałego związania z gruntem. Należy zatem rozważyć czy mogą być budowlą w rozumieniu art. 1a pkt 2 UPOŁ, ponieważ nie są budynkiem. Spółka wskazuje, że kontenery jako obiekty niezwiązane z gruntem, stanowią będąc tymczasowe obiekty budowlane – powyższe wynika wprost z art. 3 pkt 5 u.p.b. – tzn. obiekty kontenerowe stanowią tymczasowe obiekty budowlane, o ile nie są trwale połączone z gruntem. Do opodatkowania danego tymczasowego obiektu budowlanego podatkiem od nieruchomości, konieczne jest nie tylko aby wypełniał on definicję tymczasowego obiektu budowlanego, wskazana w art. 3 pkt 5 u.p.b., ale także jako budowla musi być on wymieniony wprost w art. 3 pkt. 3 u.p.b. lub innych przepisach tej ustawy oraz załączniku do niej, tak aby mógł być zakwalifikowany jako budowla w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 UPOŁ. Powyższe stanowisko zostało przedstawione przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 13 września 2011 r. (P-33/09), w świetle m. in. którego za budowle w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 UPOŁ mogą zostać uznane jedynie budowle wymienione *expressis verbis* w art. 3 pkt 3 ustawy Prawo budowlane, w innych przepisach tej ustawy lub załączniku do niej, będące wraz z instalacjami i urządzeniami obiektem budowlanym, o którym mowa w art. 3 pkt 1 lit. b ustawy Prawo budowlane,

czyli pod warunkiem, że stanowią one całość techniczno-użytkową oraz jedynie urządzenia techniczne scharakteryzowane w art. 3 pkt 9 ustawy Prawo budowlane lub w innych przepisach tej ustawy albo załączniku do niej.

Za prawidłowością przedmiotowego stanowiska przemawia także orzecznictwo sądów administracyjnych w tym Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 3 lutego 2014 r., sygn. Akt II FPS 11/13.” Dalej Spółka podnosi, że „tymczasowy obiekt budowlany, o którym mowa w art. 3 pkt 5 u.p.b. może być budowlą w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l., jeżeli jest budowlą wprost wymienioną w art. 3 pkt 3 u.p.b. lub innych przepisach tej ustawy oraz załączniku do niej, stanowiącą całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. b u.p.b., spełniający wskazane kryteria tymczasowy obiekt budowlany, o ile jest związany z prowadzeniem działalności gospodarczej, podlega opodatkowaniu na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l.”. Również w późniejszym orzecznictwie Naczelny Sąd Administracyjny zwracał uwagę, że ocena czy kontener może zostać opodatkowany podatkiem od nieruchomości jako budowla (jej część) zależy jest od wykazania, że mieści się on w katalogu wymienionych w art. 3 pkt. 3 u.p.b. (wyrok z dnia 15 marca 2016 r. sygn.. akt II FSK 84/14). Na tym samym stanowisku stanął również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku, w orzeczeniu z dnia 29 stycznia 2019 r. sygn.. I SA/Gd 1043/18”.

„Podsumowując w opinii Wnioskodawcy, skoro kontenery nie są trwale związane z gruntem, to należy je uznać za tymczasowe obiekty budowlane. Nie są jednak budowlami, które wprost zostały wymienione w art. 3 pkt. 3 u.p.b. lub w jakimkolwiek innym przepisie tej ustawy, czy też w załączniku do niej. Skoro tak, to nie podlegają one opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości na zasadach dotyczących budowli jako niemieszczące się w zamkniętym katalogu obiektów budowlanych podlegających opodatkowaniu tym podatkiem”.

IV. STANOWISKO ORGANU PODATKOWEGO WRAZ Z UZASADNIENIEM

Organ podatkowy **nie podziela stanowiska Spółki** w zakresie nieuznania obiektów budowlanych jakimi są kontenery nietrwale związane z gruntem jako budowli w rozumieniu u.p.o.l.¹, tym samym w ocenie wnioskodawcy niepodlegających opodatkowaniu na podstawie powyższej ustawy.

Na wstępie należy zaznaczyć, że zgodnie z art. 1a ust. 1 pkt 1 u.p.o.l za budynek uważa się obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach, natomiast budowla została zdefiniowana w art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l i jest to obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także

¹ Ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1170 z późn. zm.) dalej jako „u.p.o.l”

urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. Odwołanie do przepisów prawa budowlanego wymaga przytoczenia treści art. 3 pkt. 1 ustawy prawo budowlane (dalej jako "P.b.")², który stanowi, że za **obiekt budowlany „należy przez to rozumieć: budynek, budowlę bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych”**.

Zgodnie z treścią art. 3 pkt. 2 P.b. za budynek uważa się „taki obiekt budowlany, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach;”, budowla natomiast w rozumieniu art. 3 pkt. 3 P.b. to „**każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury**, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych, elektrowni wiatrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową;”. **Za tymczasowy obiekt budowlany** zgodnie z art. 3 pkt. 5 P.b. uznaje się „**obiekt budowlany przeznaczony do czasowego użytkowania w okresie krótszym od jego trwałości technicznej, przewidziany do przeniesienia w inne miejsce lub rozbiórki, a także obiekt budowlany niepołączony trwale z gruntem**, jak: strzelnice, kioski uliczne, pawilony sprzedaży ulicznej i wystawowe, przekrycia namiotowe i powłoki pneumatyczne, urządzenia rozrywkowe, barakowozy, obiekty kontenerowe, przenośne wolno stojące maszty antenowe;”. Należy przytoczyć definicję urządzeń budowlanych które zgodnie z art. 3 pkt. 9 P.b. to „urządzenia techniczne związane z obiektem budowlanym, zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, jak przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki;”.

Podkreślenia wymaga fakt, iż ustawa nie definiuje trwałego związku z gruntem, natomiast zagadnienie to było rozpatrywane w licznych orzeczeniach sądowno-administracyjnych w tym przez Naczelny Sąd Administracyjny, np. zgodnie z treścią uzasadnienia **Wyroku NSA sygn. akt II FSK/2741/16 z dnia 22-11-2018r.**, sąd zajął stanowisko: „Ostateczną ocenę tej kwestii zależeć będzie od stanu faktycznego sprawy, który w rozpatrywanej sprawie co do tej okoliczności nie był dotychczas przedmiotem ustaleń organów podatkowych. Zgodnie z definicją legalną budynku z art. 1a ust. 1 pkt 1 PodLokU jest nim obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, który jest trwale

² Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1186 z późn. zm.), dalej jako „P.b.”

związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach. Z uwagi na konstrukcję kontenerowej stacji redukcyjno-pomiarowej istotnego znaczenia nabiera ten fragment definicji legalnej, który stanowi o trwałym związaniu budynku z gruntem. Istotna będzie zatem nie ta okoliczność jaką funkcję pełni stacja kontenerowa, lecz to czy kontener ów posiada zintegrowane z nim fundamenty, gdyż jak wskazano w dotychczasowym orzecznictwie trwałe związanie z gruntem nie może być jedynie efektem umieszczenia na fundamencie (por. np. wyrok NSA z dnia 21 listopada 2017 r., sygn. akt II FSK 2955/15, publ. CBOSA). Za utrwalone zaś w orzecznictwie należy uznać stanowisko, że związany trwale z gruntem jest budynek, którego nie można od gruntu odłączyć bez uszkodzenia jego konstrukcji (por. np. wyroki NSA: z dnia 24 marca 2014 r., sygn. akt II FSK 783/12; z dnia 12 maja 2017 r., sygn. akt II FSK 950/15; z dnia 21 listopada 2017 r., sygn. akt II FSK 2956/15; z dnia 5 grudnia 2017 r. sygn. akt II FSK 3236/15; publ. CBOSA.). Natomiast w Wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 maja 2017 r. sygn. akt II FSK 950/15 „Istotną z punktu widzenia tych definicji przesłanką umożliwiającą zaliczenia konkretnego obiektu budowlanego do kategorii budynków jest jego "trwałe związanie z gruntem". Nie wystarczy zatem samo wskazanie, że dany obiekt został posadowiony na fundamencie, jeżeli poprzez sposób montażu nie można wykazać istnienia tego rodzaju trwałego związku z gruntem. Związany bowiem trwale z gruntem jest budynek, którego nie można od gruntu odłączyć bez uszkodzenia jego konstrukcji. (por. wyrok z dnia 24 marca 2014 r., II FSK 783/12, publ. CBOSA).” (takie stanowisko zajął również sąd w nowszym Wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 grudnia 2018 r. II FSK 3278/16, porównaj także, Wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 stycznia 2017 r. II FSK 3711/14) Z powyższym stanowiskiem Organ podatkowy w pełni się zgadza i przyjmuje je za swoje. Warto podkreślić, iż Organ podatkowy powinien określić przynależność danego obiektu budowlanego do poszczególnych kategorii (budynku, budowli lub obiektu małej architektury) na zasadzie definicji negatywnej budynku, tak też uznał sąd w Wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego sygn. akt II FSK/2741/16 z dnia 22-11-2018r. „...zarówno na gruncie prawa budowlanego, jak i na gruncie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych żaden budynek nie może być jednocześnie budowlą, a żadna budowla nie może być jednocześnie budynkiem, przy czym pierwszeństwo ma zawsze kwalifikacja danego obiektu jako budynku.”.

Przechodząc do meritum sprawy czyli zasadności opodatkowania kontenerów nietrwale związanych z gruntem jako budowli w rozumieniu ustawy u.p.o.l, należy przytoczyć treść wyroku, w którym rozstrzygnięto opodatkowanie kontenerów jako budowli, w Wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Wyroku z dnia 27 marca 2019 r. II FSK 1031/17, w przedmiotowym wyroku sąd zajął stanowisko: „Zacząć wypada od przytoczenia art. 2 ust. 1 pkt 2 i pkt 3 u.p.o.l., który to przepis stanowi, że opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają (...) obiekty budowlane: budynki lub ich części oraz budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności

gospodarczej. Zgodnie z art. 1a ust. 1 pkt 1 u.p.o.l. budynek to obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach. Zgodnie z art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. to obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury (...). Prawo budowlane w art. 3 pkt 1 stanowi, że obiekt budowlany to budynek (...), budowla (...) oraz obiekt małej architektury, zaliczając w pkt 4 do obiektów małej architektury niewielkie obiekty kultu religijnego, pomniki, wodotryski (...) i obiekty użytkowe służące rekreacji codziennej oraz definiując w pkt 5 tymczasowy obiekt budowlany jako obiekt budowlany przeznaczony do czasowego użytkowania w okresie krótszym od jego trwałości technicznej, przewidziany do przeniesienia w inne miejsce lub rozbiórki, a także obiekt budowlany niepołączony trwale z gruntem, jak (...) obiekty kontenerowe. Analiza gramatyczna zacytowanych przepisów wprost wskazuje, że stanowiące przedmiot sporu kontenery są obiektami budowlanymi w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, kwalifikowanymi jako tymczasowe. Zarazem ze względu na brak trwałego związania z gruntem nie są budynkami, a ze względu na funkcję - nie są także obiektami małej architektury; stanowią więc budowle w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. Wniosek ten potwierdza także analiza przywołanych w toku postępowania sądowo-administracyjnego i zapadłych później wyroków Trybunału Konstytucyjnego i uchwały Naczelnego Sądu Administracyjnego. W szczególności wyroku z dnia 13 września 2011 r. (P 33/09) Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że za budowle można uznać jedynie obiekty budowlane wymienione expressis verbis w art. 3 pkt 3 P.b. lub w innych przepisach tej ustawy. Uwzględniając wskazania tego wyroku Naczelny Sąd Administracyjny w uchwale z dnia 3 lutego 2014 r. (II FPS 11/13) stwierdził, że tymczasowy obiekt budowlany, o którym mowa w art. 3 pkt 5 P.b., może być budowlą w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l., jeżeli jest wprost wymieniony w art. 3 pkt 9 P.b. lub innych przepisach tej ustawy. Jednakże, ponieważ wyliczenie zawarte w art. 3 pkt 1 lit. a-c P.b. ma charakter wyczerpujący, każdy obiekt budowlany może być zaliczony wyłącznie do jednej z trzech wymienionych w tym przepisie kategorii; w tym znaczeniu odrębnej kategorii nie tworzą tymczasowe obiekty budowlane, są one bowiem pewną odmianą wszystkich obiektów budowlanych: budynków, budowli oraz obiektów małej architektury. Takie rozumienie tymczasowych obiektów budowlanych zaaprobował także Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 13 grudnia 2017 r. (SK 48/15), wykluczając możliwość uznania za budowlę obiektu budowlanego, który spełnia kryteria bycia budynkiem, a także stwierdzając w uzasadnieniu, że skoro kontenery telekomunikacyjne jako obiekty kontenerowe są w świetle art. 3 pkt 5 P.b. obiektami budowlanymi, wykluczając możliwość uznania ich za obiekty małej architektury muszą być uznane albo za budynki, albo za budowle; jeżeli są trwale związane z gruntem, przy czym pierwszeństwo ma ich kwalifikacja jako budynku, a jeżeli trwałe związanie z gruntem nie występuje - należy je kwalifikować jako budowle. Konkluzja ta potwierdza wnioski wyprowadzone wcześniej w oparciu o wykładnię gramatyczną." Dodać należy, że o kwalifikacji określonych obiektów jako budowli, oprócz definicji sformułowanej w art. 3 pkt 3 P.b. mogą przesadzać również inne przepisy rozważanej ustawy oraz załącznik do niej określający

kategorii obiektów budowlanych (zob. wyroki NSA z 13 kwietnia 2011 r., II FSK 144/10 i II FSK 1310/10).

W tym stanie rzeczy w odniesieniu do przedstawionego stanu faktycznego oraz całości przywołanego orzecznictwa sądowo-administracyjnego, Organ podatkowy **stwierdza, iż przedmiotowe kontenery stanowią budowlę w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l., art. 3 pkt 1 w związku z art. 3 pkt 5 i pkt 9 P.b.,** tym samym Spółka powinna wykazać je do opodatkowania z uwzględnieniem ich wartości zgodnie z art. 4 u.p.o.l..

V. POUCZENIE

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w terminie trzydziestu dni od daty doręczenia skarżącemu rozstrzygnięcia. Zgodnie z art. 57a ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - (tekst jednolity: Dz. U. z 2019 r., poz. 2325) *„skarga na pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego wydaną w indywidualnej sprawie, opinię zabezpieczającą i odmowę wydania opinii zabezpieczającej może być oparta wyłącznie na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, dopuszczeniu się błędu wykładni lub niewłaściwej oceny co do zastosowania przepisu prawa materialnego. Sąd administracyjny jest związany zarzutami skargi oraz powołaną podstawą prawną”*. Zgodnie z art. 54 § 1 tejże ustawy – *„skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie lub bezczynność są przedmiotem skargi”*.

Niniejsza interpretacja indywidualna, po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę oraz inne pomioty wskazane w treści interpretacji zostanie niezwłocznie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

z up. Prezydenta Miasta
Tomasz Filipkowski
Naczelnik Wydziału
Podatków i Opłat Lokalnych

Otrzymują:

- 1) Adresat,
- 2) a/a.